

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Micrologvs|| De Ecclesiasticis|| Observationibvs.||

Bernoldus <Constantiensis>

Antverpiæ, 1565

21. De benedictione post Missam

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63426](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63426)

dos populum cum oratione post commu-
 nionem benedicit, videlicet iam citò di-
 scessurus ab eo, cui tamen prius vt ipse di-
 scedat, per *Ite Missa est*, denunciat, in fi-
 guram Angelorū qui discipulis disceden-
 te Domino ab eis, dixerunt: Viri Galilæi, ^{AG. 1.}
 quid statis aspicientes in cælum? & reli-
 qua. Quo audito discipuli adorantes Do-
 minum reuersi sunt in Ierusalem, cū gau-
 dio magno, sicut & populus relata Deo
 gratiarum actione ad propria cum gau-
 dio reuertitur.

De benedictione post Missam.

CAP. XXI.

15 P R I V S tamen ab episcopo benedici-
 tur si adest; sin autem, à presbytero qui
 Missas celebrauit: Quamuis beatus Da-
 masus Papa hoc presbyteris non licere di-
 20 cat, vbi de vana chorepiscoporum super-
 stitione tractat, si tamen nos mendositas
 exemplaris non fefellit. Sed magnus Leo
 Papa & Gelasius Papa, eius successores, in
 ecclesiasticis officijs apprimè eruditi in
 25 decretis suis, vbi diligētissimè quid pres-
 byteris liceat, quidue non liceat, descri-
 bunt: nullatenus illis benedictionem, ni-
 D si Epi-

Presbyteris præ-
sente Episcopo
interdicitur be-
nedictio.
D. Hier. eccle-
sia Romanæ
Cardinalis.
D. Hier. Episto-
la ad Rustic.
Narbon. Tom.

si Episcopo præsentē interdicitur. Beatus quoque Hieronymus sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis presbyter, qui sub beato Damaso & post ipsum usque ad Sextum successorem eius ecclesiasticis institutis studiosissimè inuigilauit: Ipse, inquit, Rustico Narbonensi Episcopo de ecclesiasticis ordinibus scribens, presbyteros à benedictione super populum non prohibendos esse asserit. Si, inquit, presbyter Christum consecrat, cum in altario Dei sacramenta benedicit, benedicere populum non debet, qui Christum meruit consecrare? Et post pauca: Hoc in ecclesijs tuis presbyteri faciant, quod Romæ sui, quod in Oriëte, quod in Africa, quod in Hispania, quod in Britannia, quod in Gallia, quod in omnibus locis ubi humilitas perseverat. Ex his ergo conijcere possumus beatum Damasum Papam huiusmodi benedictionem presbyteris illicitam; aut penitus non dixisse, aut si dixit, Ecclesiasticam tamen consuetudinem in hoc præualuisse, præcipuè, cum ipsius verba ita possint intelligi, ut presbyteros doceret ut eis quasi ex proprio officio usurpare non liceret, quod eis ab Episcopali auctoritate con-

te concedi posse non ignorarét. Sic enim
 cōfirmatio Neophytorum, penitus sepa-
 rata est ab officio presbyterorum, quam
 tamen sanctus Gregorius Papa, primus
 5 nominis huius, quibusdam presbyteris
 concessisse legitur scribens Ianuario Ca-
 laritano Episcopo. Item & susceptionem
 pœnitentium, non ex sua consecratione,
 sed ex Episcoporum concessione, presby-
 10 teri habere meruerunt. Quod illum non
 latebit quicumque ordinem consecratio-
 nis eorum, siue statuta sanctorum patrú,
 diligenter inspexerit. Agathense quoque
 Concilium capitulo quadragesimo quar-
 15 to benedictionem super populú Presby-
 teris prohibere videtur, sed hanc prohi-
 bitionem de Episcopali tantum benedi-
 ctione factam interpretantur, quæ utique
 benedictio iuxta vigesimú quartum To-
 20 letani Concilij capitulum, attestazione
 que sancti Augustini ad Paulinum Epi-
 scopum, à communionem in populo à solis
 episcopis debet impendi. Siquis vero de
 hac benedictione, de qua agimus, dictú
 25 putauerit, sententia tamen Prouincialis
 Concilij tam generali Ecclesiasticæ con-
 suetudini præiudicare non poterit. Ideo

D 2 autem

Confirmatio
 presbyteris ali-
 quando ex pri-
 uilegio conce-
 sa a D. Grego-
 rio. Sic & susce-
 ptio pœnitenti-
 um, eorú qui
 publicam age-
 bant pœnitenti-
 am.

autem huiusmodi benedictio fortasse antiquitus presbyteris interdicta est, quia ad Episcopale officium pertinere videbatur, & ecclesiastico conuentui nondum adeo necessaria reputabatur. Nam solis communicantes confectio sacramentorum antiquitus intererant, quibus & oratio post communionem, quæ pro solis communicantibus instituta est, pro benedictione potuit satisfacere. Apud modernos autem, cum iam populus communicare cessaret, nec tamen diuinis ministris se subtraheret, necessariò permillum est, ut à presbytero benediceretur, ne tam benedictione, quàm communionem priuatus discedere videretur. Siue autem ea occasione siue alia, hoc presbyteris permitteretur ab Episcopis: adeo tamen in usum iam usquequaque deuenit, ut nequaquam absque graui scandalo à presbyteris in populo intermitteri possit, nisi forte Apostolica sedes generaliter & synodali-ter prohibere voluerit.

Benedictio in
locum commu-
nionis succes-
sit.

Quid